

szegény rongyos kurucok talán ugyanígy temethették egymást a kéklő Márvány tenger partján, ahogy most mi temetünk Téged itt Clevelandban, ebben az újkori nagy magyar Rodostóban. Temetünk Téged, vitéz Gárgyán Imre, az egykori piros csákós és kék atillás öreg huszárt, aki kijöttél a lerontott kis magyar Jeruzsálemből, otthagyván szeretteidet és földi javaidat ugyanúgy, mint ahogy 1711-ben a nagymajtényi kurucromlás után a Fejedelem maradék kurucái a Beszkidek hágóin át elmentek a kis Magyarországból, hogy aztán a messzi Rodostóban találván menedéket, a nagy reménytelenségben és az örök hazavágyásban lassan és sorjában eltemesék egymást.

Vitéz Gárgyán Imre, ... mikor napokkal ezelőtt már az élet és halál mesgyéjén állottál, s utolsó szavaid szerint "teljes menenyergelésben" már készen voltál a nagy útra, tudom, elhomályosuló szemeidben még felvillanhatott a régi életed, s még egy pillanatra visszajöhetett a Múlt. A múltba-néző fátyolos szemeddel talán még láthatad szeretteidet, egy pillanatra bejárhattad szülővárosodat Szegedet, a gyönyörű tiszaparti metropolist és szűkebb patriádat Szeged-Alsóvárost, ahol családod a Gárgyánok, már a török-hódoltság idejében is ott éltek.

